

ΕΝΑΣ ΑΙΩΝΑΣ ΛΥΡΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Από το Σωματείο
ΛΥΡΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Επιμέλεια: **ΝΙΝΑ ΓΙΑΝΝΙΔΗ**
Παρουσίαση: **ΣΟΦΙΑ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ**

Ε Ρ Γ Α
ΠΟΥΤΣΙΝΙ, ΤΣΙΛΕΑ, ΜΠΟΪΤΟ, ΜΑΣΚΑΝΙ
ΓΚΕΡΣΟΥΪΝ, ΛΕΧΑΡ, ΚΑΛΜΑΝ

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ:

Παύλος ΡΑΠΤΗΣ   τενόρος
Τζόαν ΚΑΡΒΕΛΑ   υψίφωνος
Φιλίτσα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ   μεσόφωνος
Αλεξάνδρα ΜΑΤΘΑΙΟΥΔΑΚΗ   υψίφωνος
Χρυσάνθη ΒΕΛΟΥΔΑΚΗ   υψίφωνος
Νίκος ΤΣΑΟΥΣΗΣ   τενόρος
Νίνα ΛΟΤΣΑΡΗ   υψίφωνος

Στο πιάνο

Χρύσανθος **ΑΛΙΣΑΦΗΣ**
Πλωτίνος **ΜΙΚΡΟΜΑΤΗΣ**

ΤΟ ΛΥΡΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΤΟΝ 206 ΑΙΩΝΑ

Οι κοινωνικές ανακατατάξεις που δημιουργήθηκαν κατά τη διάρκεια του 20ού αιώνα, συνεισέφεραν στην παγκόσμια πολέμια και όχι μόνον, επηρέασαν βαθύτατα όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας, αποκάλυπτοντας νέα πεδία φιλοσοφικών προβληματισμών και έρευνας.

Η τέχνη, και ιδιαίτερα η μουσική, ήταν φυσικό να δεχτεί την επίδραση της ανήσυχης αυτής εποχής εις τρόπον ώστε να δημιουργηθούν καινούργιες αισθητικές στον τομέα της σύνθεσης, τόσο στην οργανική μουσική όσο και στο λυρικό τραγούδι.

Στο λυρικό θέατρο η επανάσταση αυτή ξεκίνησε κυρίως από την Ιταλία με έργα διαφόρων νέων συνθετών, που έθεσαν τις βάσεις της αισθητικής του βερισμού. Ο βερισμός (από τη λέξη βεριτά, που θα πει αληθινό) είναι στη μουσική ό,τι ο νατουραλισμός στη λογοτεχνία. Σύμφωνα με τη σχολή βερισμού, ο καλλιτέχνης αποδίδει την πραγματικότητα ακόμη και στην πιο ρεαλιστική, την πιο σκληρή μορφή της.

Κυριότερος εκπρόσωπος του βερισμού στην Ιταλία είναι ο Τζάκομο Πουτσίνι (1858-1924). Οι όπερές του, που έγιναν παγκόσμια επιτυχία, είναι οι *Μπόε, Μπατερφλάι, Τόσκα, Τουραντώ* κ.ά. Πολλοί άλλοι ακολούθησαν τον τρόπο γραφής του Πουτσίνι, όπως ο Αρρίγκο Μπόιτο (1842-1918), Φραντσέσκο Τσιλέα (1866-1950).

Η επανάσταση αυτή στη λυρική μουσική επεξετάθη σε όλες τις χώρες της Ευρώπης. Στη Γαλλία με τον Κλωντ Ντεμπουσύ (1862-1918), στην Τσεχοσλοβακία τους Ντβόρζακ (1841-1904) και Γιαντσέκ (1854-1928) και τη Σοβιετική Ένωση με τους Σεργκέι Προκόφιεβ (1891-1953), Ντιμίτρι Σοστακόβιτς (1906-1975) και Ιγκόρ Στραβίνσκι (1882-1971).

Στη Γερμανία, το τέλος του γερμανικού ρομαντισμού σηματοδεύτηκε από μια εξέκρουση μουσική φυσιογνωμία, τον Ρίχαρντ Στράους (1854-1949), με πολλές ενδιαφέρουσες όπερες, ενώ στην Αμερική η τζαζ, που είναι ένα κράμα μεταξύ των μπλουζ και των σπιρίτσουαλς των μαύρων, βρήκε τον τέλει εκφραστή της στο πρόσωπο του Τζωρτζ Γκέκροουιν (1898-1937), με τη νηγερική όπερα "Πόργκι και Μπες".

Στην Ελλάδα με τον Μανώλη Καλομοίρη (1883-1962) ξεκίνησε η δημιουργία της εθνικής ελληνικής μουσικής, που μεταλαμπαδεύτηκε αργότερα σε όλους τους νεότερους Έλληνες συνθέτες.

Η βιεννέζικη όπερέτα με τον Γιόχαν Στράους άρχισε να κυριαρχεί στη Βιέννη και στον 20ό αιώνα, με τον Ούγγρο Φραντς Λέχαρ (1870-1948) και τον επίσης Ούγγρο Έμμεριχ Κάλμαν (1882-1953).

Λόγω του περιορισμένου για την εκδήλωση αυτή χρόνου, η "Λυρική Εκφραση" έκανε μια αυστηρή επιλογή των καλύτερων λυρικών έργων που έχουν γραφτεί τον 20ό αιώνα, σε συνδυασμό με τη χρησιμοποίηση διακεκριμένων τραγουδιστών, τόσο στην Ελλάδα όσο και το Εξωτερικό.

Σοφία Θεοφάνους
Μουσικοκριτικός

Πάικος Βάπτης

Φίλιππα Κωνσταντινίδου

Χρυσάνθη Βελουδάκη

Νίνα Λοσαράκη

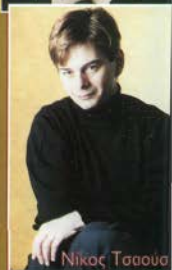
Χαρίσανθος Αλισόφης

Τζένη Καρβέλα

Αλεξάνδρα Μανταγιουδάκη

Νίκος Τσούρος

Πλωτίνος Μικρομάντης